

ПОГЛЯД

30 вересня 2011 року 7 (132)

Газета Ужгородського національного університету

Уперед, за знаннями!

стор. 3

Фото Юлії ДУБ

Анонси

У цьому номері ви дізнаєтеся:

- **ЯКІ** видання готують до друку наші викладачі **стор.4, 8-9, 12**
 - **ПРО** поселення-2011 **стор.11**
 - **ХТО** з КВНівців знову на висоті **стор.16**
- ... і багато-багато іншого!

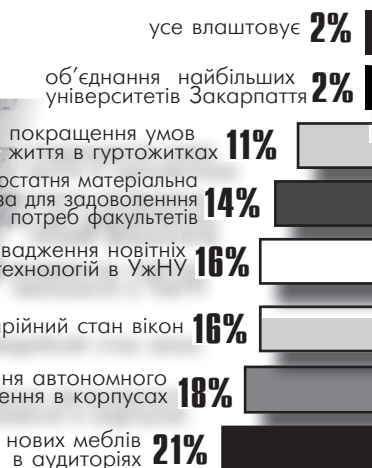
ОПИТУВАННЯ

Які проблеми насамперед хвилюють вас в УЖНУ?

Було опитано 80 студентів і 20 викладачів Ужгородського національного університету.

Вікторія ГУДЕБНЯК, Юлія МАРКУЛИЧ, студентки відділення журналістики.

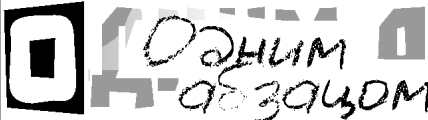
Продовження — на стор. 5.

ЦИТАТА МІСЯЦЯ

Єдиний шлях, що веде до знання, — це діяльність.

ДЖОРДЖ БЕРНАРД ШОУ

• **ХІМІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ** • Уперше за останні 5 років на «Екології» кількість студентів-хлопців перевищує кількість дівчат. У 2011 році на цю спеціальність вступило 17 юнаків, а на факультеті навчається лише 10 дівчат.

Андріана КОФЕЛЬ,

студентка відділення журналістики.

• **ФАКУЛЬТЕТ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ І СПОРТУ** • У цьому підрозділі УжНУ пройшли змагання з баскетболу між викладачами та студентами. Результатом гри стала нічия, а перемогла, звісно, дружба.

Діана БУЛАК,

студентка відділення журналістики.

• **ФІЗИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ** • Найбільше першокурсників у цьому підрозділі навчається на спеціальності «Фізика» — 40 осіб. За нею йдуть «Мікро- та наноелектроніка» — 28 і «Прикладна фізика» — 21.

Василь ТРЕТЯК,

студент відділення журналістики.

• **ГЕОГРАФІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ** • Набережна Незалежності в Ужгороді приймала X ювілейну виставку-ярмарок «Тур Євроцентр-Закарпаття 2011». Її відвідали студенти спеціальності «Туризм». У рамках заходу відбулася міжнародна науково-практична конференція на тему «Карпатський туристичний шлях», майстер-класи з проведення екскурсій, приготування національних страв і виготовлення сувенірної продукції, дегустація закарпатських вин і продуктів із меду. Крім того, туристичні зразки мали можливість представити організації та фірми ряду областей України й інших країн, зокрема Угорщини, Словаччини, Румунії, Польщі, Росії, Чехії.

Юлія ГОРБАЧ,

студентка відділення журналістики.

ЗАСІДАННЯ

Новий навчальний рік розпочався із засідання трудового колективу УжНУ

Уже за доброю традицією в приміщенні актового залу економічного факультету УжНУ відбулося спільне засідання Конференції трудового колективу та вченої ради нашого університету.

На засіданні з промовами виступили ректор Ужгородського національного університету Микола Миколайович Вегеш та проректор із науково-педагогічної та виховної роботи УжНУ Ольга Михайлівна Гвоздяк. «Не випадково, що ми в серпні збираємося вже

вдруге. Спочатку для того, щоб відстояти наш університет заради майбутнього наступних поколінь, а зараз аби окреслити основні напрямки роботи на 2011/2012 навчальний рік. Ми починаємо його за непростих умов. Хочеться вірити, що реформування закарпатських вищих навчальних закладів пройде спокійно й толерантно», — зазначив Микола Миколайович.

Також на засіданні було зачитано проект рішення, яке педагогічний колектив УжНУ схвалив одностайно.

Кристина БАЛІНТ,

студентка відділення журналістики.

СПОРТИВНІ ТАНЦІ

П'ятиразові чемпіони України!

У Дніпропетровську пройшов чемпіонат України з танцювального спорту. Учасники змагалися за програмою 10 танців. Честь Закарпаття знову відстоювала пара з ужгородського Клубу спортивного танцю «Грація» Володимир Лятов і Вероніка Мишко.

Наші спортсмени настільки впевнено й рівно виступили, що їм усі судді по-

ставили і в європейській, і в латиноамериканській програмах тільки перші місця. Отже, Володя і Ніка стали не просто чемпіонами України, а вп'яте поспіль!

Тепер В.Лятов і В.Мишко як кращий дует країни захищатимуть її честь на листопадовому чемпіонаті світу в Шанхаї. Фортунного паркету спортсменам-землякам!

БЛАГОУСТРІЙ

Красиво буде не в майбутньому, а ось-ось!

22 вересня на «БАМі», біля навчально-лабораторних корпусів університету розпочалися ремонтні роботи. Із цього приводу ректор УжНУ, професор М.Вегеш зазначив: «Ми плануємо завершити роботи через тиждень — другий, та все залежатиме від того, як надійдуть матеріали. Цього тижня приїжджає міністр МНС В. Балага, який і допоміг із фінансуванням проекту. Сума ремонтних робіт — близько 2 млн. грн.. Це ж благоустрій університету, який повинен турбувати кожного».

Планується поставити бруківку, яку привезуть зі Львова. Інші матеріали надходять із Берегова. Будуватиметься майданчик для автомобілів; дорогу зведуть униз, аж до в'їзду на територію вишу, а замість старих плит покладуть нові доріжки.

Отже, незабаром головний в'їзд до альма-матер приємно не впізнаємо.

Роберт ПАПП,

студент відділення журналістики.

Роботи розпочали з демонтажу старих плит

Фото Оксана АЖНЮК

ВІТАЄМО!**Із початком
нового навчального року!**

Перше вересня — це свято, з якого починається дорога в майбутнє, пізнання нового та невідомого. Саме в День знань ми з особливою теплотою згадуємо своїх Учителів, їх неоціненну роботу розуму й серця.

Як завжди, Ужгородський національний університет вступає в новий навчальний рік упевнено та з неабиякими успіхами. Ми готові до наполегливої праці в навчанні та науці, яка підтримуватиме високий рівень наукового та педагогічного потенціалу одного з класичних університетів України, найавторитетнішого на Закарпатті.

Із нагоди цього свята сердечно бажаю всім студентам, викладачам, співробітникам університету здоров'я, злагоди та людського щастя. Нехай Вам щастить у новому навчальному році, а Ваші починання доповнюють наукову скарбницю найпрестижнішого вишу краю.

З повагою, Микола ВЕГЕШ,
ректор УжНУ, професор.

Із Днем учителя!

Мабуть, немає величнішої, світлішої, красивішої професії, ніж Учитель. Із перебігом років ми дедалі частіше називаємо це слово з великої літери. Адже розуміємо, як багато нам дають Учителі знань, життєвих уроків, розуміння того, що є найціннішим і найпотрібнішим у житті.

Приємно констатувати, що й у нашому університеті трудиться великий загін наставників, справжніх педагогів, які дали пугівку в самостійне життя багатьом студентам.

Із нагоди Дня працівників освіти вітаю всіх колег із цим прекрасним і величним святом. Хай множаться Ваші здобутки, хай простелеє Вам шлях добро, хай шана від учнів буде до Вас глибокою та постійною.

З повагою, Микола ВЕГЕШ,
ректор УжНУ, професор.

ПОЧАТОК

Фото Юлії ДУБ

Уперед, за знаннями!

«Із днем знань, шановні викладачі, батьки та студенти-першокурсники Ужгородського національного університету!» — із цих слів розпочалося відкриття міжнародного свята — Дня знань. Одразу ж пролунав гімн України у виконанні хору «Боян» під керівництвом Василя Михайловича Гайдука.

Студентам-першокурсникам привітальні слова виголосили ректор УжНУ, професор Микола Вегеш, а також поважні гості: Міністр із питань надзвичайних ситуацій, депутат Закарпатської обласної ради Віктор Балоба, голова Закарпатської обласної ради Іван Балоба, Ужгородський міський голова Віктор Порелов та інші. Зокрема М.Вегеш наголосив, що Ужгородський національний університет за останні серпневі дні

переніс чималу кількість переживань, пов'язаних із об'єднанням чотирьох вишів області. Також керівник а ще подякував Кабінету Міністрів України, викладачам і студентам за збереження альма-матер у нинішньому статусі. Згодом очільник УжНУ висловив слова прихильності студентам та їхнім батькам за обрання саме цього навчального закладу й заповнив, що університет забезпечить якісну та перспективну освіту.

У свою чергу Віктор Балоба привітав гостей свята й наголосив, що першокурсники відкривають новий дорослий шлях, починаючи навчання у вищому навчальному закладі, який відкриває їм двері в майбутнє. Міністр порадив студентам зробити акцент на вивченні іноземних мов і побажав успішного закінчення університету.

«Ужгородський національний університет — гордість і флагман нашого краю»,

— такими словами звернувся до присутніх голова Закарпатської обласної ради Іван Балоба. Він заповнив батьків, що цей виш працює на високопрофесійному педагогічному рівні. Пообіцяв, що обласна рада підтримуватиме УжНУ, робитиме все можливе для подальшого його розвитку. Далі окремих працівникам альма-матер були вручені почесні грамоти та інші нагороди.

Після офіційної частини студенти виступали присутніх пісенно-віршованими виступами. Юнаки й дівчата пройшли ритуал посвячення в студента, продовжили знайомство з деканами й викладачами факультетів.

Кульмінацією дійства стало традиційне вручення переможцям вступного марафону символічного студентського квитка та ключа знань. Хай же останні активно здобувають усі студенти!

Діана ФУСКО,

студентка відділення журналістики.

НОВІ ВИДАННЯ

Словник Павла Чучки «Слов'янські особові імена українців» допоможе свідомим батькам назвати дитину

В Ужгородському прес-клубі презентували книгу професора УжНУ Павла Чучки — історико-етимологічний словник «Слов'янські особові імена українців».

Як зауважив сам Павло Павлович, із-поміж 2220 імен, наведених у словнику, батьки, які почувають себе українцями, зможуть обрати на власний смак ім'я своїй дитині.

«Через популяризацію слов'янських імен і поширення відомостей про їхню історію та значення ми допоможемо підвищити національну свідомість українців — і регіональну, і загальноукраїнську», — зазначив гість клубу, звертаючись до журналістів. Працюючи над книгою, він присвятив виданню понад 20 років життя, досліджуючи джерела, сам перелік яких зайняв понад 30 сторінок у 2 колонки дрібним шрифтом. «Україна практично не має таких праць, на відміну від сусідніх слов'янських народів», — каже П.Чучка, демонструючи подібні праці сербів, словаків, росіян.

Крім того, у столичних виданнях, як правило, уникають слова «українці», називаючи книги на кшталт «Імена людей». «Але не зрозуміло, про яких людей йдеться — турків чи китайців. Крім того, в Україні не усталені самі поняття «слов'янський» і «неслов'янський», «особові імена», «ч

ко не визначено й значення самого слова «українці», — зазначає науковець.

На думку П.Чучки, дізнавшись про те, що ми мали та що втратили, українці повернуться до імен, поширених раніше на етнічній території України. За словами професора, наразі з наведених у словнику імен лише 3 — 4 % є поширеними в сучасній Україні (більше на Заході й менше на Сході). Загалом використання слов'янських імен українцями не перевищує 10 відсотків, тоді як у південних слов'ян цей показник сягає 50 — 60 %.

Щодо імен, які найбільше сподобалися самому автору словника, то кілька з них винесені на обкладинку книги. На запитання, як назвав би власну дитину після 20-річної роботи над словником, Павло Чучка відповів, що, можливо, Домославом чи Любомиром. І навіть кілька порад щодо вибору імені новонародженим: ім'я повинне бути недовгим, але й не односкладовим; має легко відмінюватися й не містити шиплячих чи інших важких для мови звуків.

Дослідження вийшло на 432 сторінках. Тут подано понад 1600 чоловічих і більше 400 жіночих імен давньоруської доби й староукраїнського періоду. Видання охоплює всю етнічну територію України. Матеріал викладено словниковими статтями за газловим словом, до якого подаються документальні свідчення про джерела, перші згадки імені, на

підставі чого зроблено й висновок про те, що згадане слово є саме ім'ям, а не прізвиськом чи прізвищем (спірними залишаються лише близько 150 імен).

У ґрунтовній передмові до словника автор пояснює обсяг поняття «слов'янські особові імена українців», описує часові рамки й просторові межі функціонування імен, пояснює семантику. «Прийнято писати, що імена не мають значення, але насправді це «перебільшення». Тому в словнику подано відповідні тлумачення», — каже П.Чучка. Він також розповів, що в книзі прагнув продемонструвати, як творилися імена — у описі морфемної структури показано, із яких коренів, суфіксів та інших частин створено слово-ім'я.

У виданні можна знайти інформацію й про те, як записували імена в оригінальних документах того часу — церковних і світських.

«Праця професора П.Чучки є першим в історії ономастики етимологічним словником, у якому особові імена українців зіставляються з календарними іменами іншомовного походження, вживаними народами центральних районів Європи. Своїм задумом та реалізацією Словник не має рівних у слов'янському світі», — йдеться в рецензії доктора філологічних наук, професора Світлани Пахомової.

**За інформацією
Ужгородського прес-клубу.**

Фото Людмили ФЕДЮРИШІНОЇ

ОСВІТНІ ОРГАНІЗАЦІЇ

До самовдосконалення через AIESEC

На математичному факультеті УжНУ відбулася презентація міжнародної молодіжної організації AIESEC.

AIESEC (колишня абревіатура з фр. Association internationale des étudiants en sciences économiques et commerciales) — міжнародна неполітична, неприбуткова молодіжна освітня організація, що надає можливість молоді віднайти та розвинути свій потенціал для здійснення позитивного впливу на суспільство. AIESEC займається міжнародними програмами стажувань та супутньою діяльністю, яка сприяє стажерам в отриманні практичної освіти, у розвитку лідерського потенціалу молоді завдяки організації різноманітних проєктів, а також забезпечує освітній процес для членів організації і всіх, хто з нею співпрацює. Інноваційний підхід до розвитку молоді зосереджується на активній лідерській ролі, розвитку персональних та професійних якостей, побудові мережі контактів та вмінні вносити позитивні зміни в суспільство. AIESEC об'єднує студентів та молодих

спеціалістів, які цікавляться проблемами у світі, лідерством та менеджментом. Організація співпрацює з понад 3500 організаціями й компаніями в 110 країнах світу.

У 1949 році на Стокгольмському конгресі офіційно створено фундацію AIESEC та затверджено основні засади її роботи. Місією організації стало встановлення дружніх стосунків між країнами через програму міжнародного обміну студентів.

В Україні представництва організації працюють у 15 містах — Києві, Харкові, Львові, Одесі, Дніпропетровську, Донецьку, Івано-Франківську, Маріуполі, Миколаєві, Сімферополі, Севастополі, Тернополі, Ужгороді, Луганську, Бердянську. Залучено до співпраці понад 1000 молодих людей. Якщо ви теж хочете приєднатися до AIESEC-родини, то щороку восени та навесні відбувається набір в організацію. Цієї осені реєстраційні форми відкриті з 1 вересня по 9 жовтня.

Оксана АЖНЮК, Валерія ТУРОК,
студентки відділення журналістики.

ОПИТУВАННЯ Чого бажаємо

Закінчення. Початок на стор. 1

У жовтні УжНУ святкуватиме своє 66-річчя. Зрозуміло, що оскільки будівля університету є не новою, то потребує ремонту та новітнього обладнання. Тож ми вирішили дізнатися чого бажають члени великої сім'ї альма-матер, щоб покращити в ній своє життя та навчання. За даними опитування виявилось, що серед найголовніших проблем виділяються проблеми застарілих меблів, аварійного стану ві-

кон, пов'язані з опаленням в університеті та відсутністю гарячої води в гуртожитках. Викладачі висловили думку, що матеріальна база факультетів є недостатньою для задоволення всіх потреб студентів та викладачів. У ДВНЗ не вистачає новітніх технологій: мультимедійних дошок, WI-FI, реактивів, зокрема на хімічному факультеті. Найбільш вередливими виявилися студенти юридичного факультету, оскільки їм не вистачає ще й... персонального автобуса. Водночас із опитаних знайшлися й ті, у кого не виявилось претензій.

Професор юридичного факультету

Юрій Михайлович Бесага висловив думку, що частина викладачів повинна бути толерантнішою в стосунках зі студентами — можливість не можна доводити до фанатизму. Викладач виступив і проти експериментів об'єднання найбільших університетів області. Професор, декан філологічного факультету Юрій Михайлович Бідзіля теж наголосив на адекватності стосунків між викладачами й студентами. Вони не мають бути панібратськими, але й великої китайської стіни зводити непотрібно.

Вікторія ГУДЕБНЯК, Юлія МАРКУЛИЧ,
студентки відділення журналістики.

У НАУЦІ

«Талановита молодь завжди виб'ється в люди»

Окрім педагогічної праці викладачів та сумлінного навчання студентів, кожний вищий навчальний заклад дбає про належну підготовку молодих спеціалістів, котрі в майбутньому продовжать традиції методики викладання та займатимуться дослідницькою роботою. Керівництво нашого університету активно залучає студентів, здібних до науково-дослідної роботи, аби згодом гідно представляти потенціал учених університету на науковій ниві.

Що потрібно зробити для того, аби стати викладачем? Для початку — здобути освітньо-кваліфікаційний рівень «магістра» з певної спеціальності, проте із середнім балом не меншим 4,5. Звичайно, є студенти, які платять за навчання на магістра. Вони також мають право подавати документи, однак рідний підрозділ навряд чи дасть їм належну рекомендацію. Кому ж усе-таки пощастить, і кафедра дасть «добро» до вступу в аспірантуру, необхідно скласти 3 іспити. Вступ проходить на підставі конкурсу. Для цього потрібно подати у відділ аспірантури необхідні документи, реферат (якщо немає статті). Викладачі, позаду яких чималий багаж досвіду, стверджують, що не так важлива тема наукової дисертації, як те, хто в тебе керівник, бо наукова робота на простому ентузіазмі студентів нереальна.

Наразі при університеті створене Студентське наукове товариство, головою якого є Олег Станіславович Глух. На цій посаді він близько року. «Потрібно чітко усвідомлювати, що викладацька робота неможлива без науки, адже в нас академічний виш. Освіта нічого не варта без науки, бо інакше ми перетворимося на училище або й звичайну школу (при всій повазі до них). Наука десь іде, десь клігає, але дипломні роботи робляться, старе технічне оснащення є, і воно якимось дивом працює, із горем пополам матеріальна база доповнюється. Коли мене призначили на цю посаду — я з ентузіазмом ходив факультетами, намагався налагодити контакти з людьми. На перших порах у деяких підрозділах на мене дивилися «ве-

ликими квадратними очима», про яке студентське наукове товариство йде мова. Але тим не менше, позитивні моменти є: талановита молодь працює, їм би трошки поштовху й підтримки — і ціни не було б.

Кількість захищених дипломів кожного року залишається сталою. Звичайно, усе в нас упирається в таку об'єктивну причину, як фінансування. Ми повільно, але впевнено скочуємося до виключно теоретиків, тому що практично робити щось важко. Ні, проводимо якісь дослідження, хоч їх важко назвати сучасними, передовими, але вони насправді проводяться. І все ж... Крім об'єктивної причини, є ще й суб'єктивна. Студенти або не хочуть, або не вміють працювати. Потрібно, щоб викладачі хотіли й залучали їх до системної праці. Надзвичайно важливо, щоб науково-дослідна робота, наукові гуртки рахувались як години для викладачів. Проте коли приходять час звітування в кінці року, то є про що рапортувати. Студенти їздять на конференції, аспіранти проходять стажування, методички видаються, патенти патентуються, словом, робота кипить», — говорить Олег Станіславович.

Якщо говорити про статистику, то лише за минулий рік 3800 студентів узяли участь у науково-дослідній роботі. А це вже немало. Серед підрозділів роботи наукового товариства виділяють такі, як: наукові й проблемні гуртки, наукові галузеві товариства, науково-дослідні лабораторії, клініки тощо. Однак на сьогоднішній день тільки одинадцятьом студентам, котрі займаються дослідницькою діяльністю, виплачується заробітна плата.

На часі держава та керівництво університету намагаються всіляко заохочувати студентів до наукової роботи. Серед форм заохочення — стипендії Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, іменні стипендії видатних учених, ректора, Фонду Леоніда Кучми «Україна», ОДА, інших установ та фондів. Загальна кількість студентів, котрі отримували ці стипендії в минулому році, становила 81 особу.

Молоде вчення УжНУ може похвалитися кількістю осіб, які проходили стажування в закордонних ВНЗ та різних організаціях і фірмах, у провідних

Олег ГЛУХ на захисті дисертації

вітчизняних установах та на підприємствах, — 171 студент. Так, п'ятикурсник хімічного факультету (кафедра неорганічної хімії) Дмитро Рак набрався досвіду в Кошице, а після закінчення університету вступив до аспірантури в Прагу. «Талановита молодь завжди виб'ється в люди, із підтримкою чи без», — переконаний Олег Станіславович.

Важливо сказати, що молоді вчені УжНУ співпрацюють із подібними організаціями й за кордоном (мова про Словаччину, Угорщину, Чехію, Німеччину та інші країни). Зокрема постійною є участь у наукових конференціях, конкурсах. Так минулого року наші представники проходили стажування по Вишеградському фонду, у Науково-методичному центрі SAS (Братиславський університет ім. Коменського, Словаччина), підписали договори про співпрацю з Пряшівським (Словаччина), Дебреценським (Угорщина), Будапештським технічним університетами, були учасниками проекту «Розробка стратегії розвитку транскордонної співпраці для Карпатського біосферного заповідника» (Еберсвелд, Німеччина).

Отже, можна стверджувати, що при значні труднощі з фінансуванням, нестачею матеріальної бази, молода наука УжНУ крокує вперед. Сподіватимось та докладемо максимум зусиль, аби вона й надалі процвітала.

Неля ІЛЬНИЦЬКА
та Вікторія ЧЕРНЯК,

студентки відділення журналістики.

ТЕТ-А-ТЕТ ІЗ КЕРІВНИКОМ

Василь МІКЛОВДА про здобутки, власну пунктуальність та... жувальну гумку

Черговий рік для члена-кореспондента НАН України В.Мікловда за кермом економічного факультету розпочато. Позаду чимало здобутків, проте потрібно дивитися вперед. Приблизно такої філософії дотримується декан. У розмові ж із нами Василь Петрович вдався в усі тонкощі, що відбуваються під його орудою в підрозділі.

— У нас, як і на всіх факультетах, діє кредитно-модульна система, узяв слово В.Мікловда. — Хоч прихильником її назвати себе не дуже можу. Раніше студент складав іспит, при цьому серйозно готуєшся. Натомість зараз весь процес, так би мовити, — почастинний, відповідно в кінці семестру юнаки й дівчата демонструють не надто прийнятний рівень знань. Однак, на думку самих студентів, такий стиль навчання — простіший і кращий.

ОПИТУВАННЯ

Чого бажаємо

У жовтні УжНУ святкуватиме своє 66-річчя. Зрозуміло, що оскільки будівля університету є не новою, то потребує ремонту та новітнього обладнання.

Тож ми вирішили дізнатися чого бажають члени великої сім'ї УжНУ, щоб покращити своє життя та навчання в університеті. Було опитано 20 викладачів та 80 студентів різних факультетів Ужгородського національного університету. За даними опитування виявилось, що серед найголовніших про-

— Крім Болонського процесу, який ще в економістів «стосунок» до міжнародної співпраці?

— Економічний факультет тісно співпрацює з Конектикутським університетом (США); у нас створено Бізнес-центр, до роботи в якому залучаються студенти й викладачі, а деякі з них уже побували на стажуванні за океаном. Ще підтримуємо тісні зв'язки з бізнес-школою Лютонського університету (Великобританія), у співробітництві з яким виконується спільна програма з підготовки фахових економістів для малого бізнесу та підприємництва. Налагоджено співробітництво з Назарецьким (Сполучені Штати), Ниредьгазьким університетами та університетом Мішкольца (Угорщина), Пряшівським та Кошицьким університетами (Словаччина), куди теж наших представників запрошують на стажування.

— Уже цей перелік міжнародного співробітництва дає підстави пишатися здобутками...

— Завжди намагаємось створювати сприятливі умови для плідної роботи в нашому підрозділі. Нещодавно зробили ремонт на кафедрах, плюс привели до ладу опалювальні системи. Ми стали новаторами в УжНУ, увівши заборону на жувальну гумку. Студенти підтримують таку ініціативу, яка діє вже третій рік.

— Уже не перший рік Ви головуєте на факультеті. Скажіть, яку різницю вбачаєте між собою тодішнім і теперішнім?

— Відмінність передусім полягає в навичках. Не скажу, що тоді не мав досвіду роботи на подібній посаді, оскільки до того, як очолити факультет, тривалий час працював заступником декана. До того ж тепер існує хороше взаєморозуміння в колективі, сприятливий мікроклімат для праці.

— А відпочинок?..

— Інколи треба вміти відкладати справи й подумати про нього, утім це не завжди вдається, хоч такий факт аніскільки не засмучує.

— І Ви працюєте... Кажуть, при цьому виявляєте одну з найголовніших своїх чеснот — пунктуальність...

— Думаю, це закладено від народження. Принаймні скажу точно — не набуто. А що стосується дисципліни: дотримуючись її, легше реалізувати свої задуми, упевнено йти до мети. Повірте, не дотримуючись організованості, багато не досягнеш.

— У такому разі назвіть головний особистий здобуток за роки правління на економічному факультеті?

— Не говоритиму про здобутки на факультеті. Сподіваюся, студенти й викладачі самі бачать їх. А мій особистий — те, що я став лауреатом Державної премії в галузі науки і техніки. Тобто став першим вишівським економістом із такою відзнакою. Це приємно, та попереду ще багато роботи.

— Яких принципів дотримуєтесь в житті?

— Мій принцип відомий багатьом. Якщо хочеш, щоб тебе поважали, поважай інших. Намагаюся добре ставитися як до колег-викладачів, так і до студентів.

— Перебуваючи в середовищі останніх, які найчастіше виокремлюєте з пам'яті спогади?

— Ви знаєте, студенти — це такий народ, який уміє дивувати щодня, причому по кілька разів. Дуже приємно, коли святкуємо День економіста й надають слово, а на мою адресу лунають, як-то кажуть, бурхливі оплески. Це якнайкраще показує ставлення нашої молоді до мене, що не може не втішати.

— Ви прагнете рівних стосунків між викладачем і студентом?

— Я — проти так званої дистанції між ними. Ні, звісно, певна дистанція, безперечно, буде доречною, однак вона має заповнюватися доброзичливістю та взаєморозумінням.

Розмовляли Світлана ЛАПИГА,
Роберт ПАПП,

студенти відділення журналістики.

блем виділяють: застарілі меблі, аварійний стан вікон, опалення в університеті та відсутність гарячої води в гуртожитках. Викладачі висловили думку, що матеріальна база факультетів є недостатньою для задоволення всіх потреб студентів та викладачів. У ДВНЗ бракує новітніх технологій: мультимедійних дошок, WI-FI, реактивів, зокрема на хімічному факультеті. Найвередливішими виявилися студенти юридичного факультету, оскільки їм не вистачає ще й... персонального автобуса. Водночас із опитаних осіб знайшлися й ті, у кого не виявилось претензій.

Професор юридичного факультету Юрій Михайлович Бесага висловив іншу

думку щодо покращення умов навчання у виші. Зокрема зазначив, що частина викладачів повинні бути толерантнішими в стосунках зі студентами, вимогливість не можна доводити до фанатизму. Викладач також виступив проти експериментів об'єднання найбільших університетів Закарпаття. Інший професор — декан філологічного факультету Юрій Михайлович Бідзіля — наголосив на тому, що стосунки викладачів і студентів не мають бути панібратськими, але й великої китайської стіни між ними не потрібно зводити.

Вікторія ГУДЕБНЯК,
Юлія МАРКУЛИЧ,

студентки відділення журналістики.

НАШ ОДЯГ

У купальнику на пляж, а не в університет!

Ще з давніх-давен одяг у нашому житті відіграв важливу роль: це і захист, і тепло, і належність до певного класу, і можливість самовиразитися.

Те, як ми вдягаємося, залежить від багатьох факторів: фінансових можливостей, особистого смаку, настрою і, звичайно, від загальноприйнятих культурних норм. Адже який хороший та піднесений настрій ми б не мали, не варто одягати яскравий екстравагантний костюм на офіційну зустріч, чи, як би нам не хотілося продемонструвати всі принади свого тіла, але буде недоречним зодягти коротку сукню з глибоким декольте на похорон. Для кожної події є свій тип одягу, і нам потрібно навчитися вдягатися так, як цього вимагають суспільство й культура, а не тільки власні бажання та смаки.

Особливо яскравим прикладом хибного вибору вбрання є одяг деяких студентів нашого університету. Для порівняння можна взяти окремі престижні європейські виші, у яких зовнішній вигляд молоді унормовується правилами та підкреслює елітарність освіти.

Зрозуміло, що для нашого краю введення подібного дрес-коду не було б доречним, адже далеко не кожен може дозволити собі придбати класичний костюм, який зазвичай є дорогим. Ще однією очевидною позитивною стороною відсутності «форми» слід вважати можливість кожного студента вирізнитись із сірої маси, підкреслити свою особистість. Але варто пам'ятати, що одяг не формує індивідуальність, а тільки констатує її. Тому, мабуть, нікому не завадить акуратно попросоване вбрання та вичищене взуття. Багато хто стверджує, що зовнішній вигляд зовсім не важливий, головне — внутрішній світ. 90 відсотків першого враження від людини в суспільстві базується на її одязі. Тому без можливості безпосереднього спілкування у ваших розумових здібностей практично немає жодного шансу.

Часто нам важко визначити, який зміст має одяг у нашому житті. Цим питанням також цікавляться соціологи, тому вони провели дослідження: «Одяг — прикриття тілесної наги чи модулятор емоційного здоров'я?» У число опитаних входили люди різного віку (17 — 65 років і старші), статі та різного соціального становища. З'ясувалося, що у біль-

шості опитаних їхній настрій залежить від того, у що вони зодягнені (60%). Однак із віком це відчуття минає; лише 10% опитаних у віковій категорії 40 — 60 років визнали: усе-таки їхній одяг певним чином залежить від настрою. Однак при виборі вбрання люди незалежно від віку й статі обирають перш за все зручність (50%) і якість (30%). Як не дивно, але мало хто звертає увагу на марку одягу або на те, модний він чи ні. Понад 55% респондентів вважають, що одяг має значення при першому знайомстві, але не є визначальним у подальшому спілкуванні, він має гармоніювати з іншими рисами людини.

Помилкою є те, що часто ми надаємо великого значення дрес-коду і вважаємо, що він є головною складовою при створенні репутації. Одяг є додатком до людини, а не навпаки. Добре вбраний той, чий одяг не привертає зайвої уваги. А самовиражатися потрібно вміти, будучи в будь-якій одежі. Тому, зодягаючись зранку, ми повинні думати над тим, куди прямуємо, і, враховуючи це, вибирати відповідне вбрання.

**Оксана АЖНЮК,
Валерія ТУРОК,**

студентки відділення журналістики.

СПОРТ

Міні-«Євро-2012»

22 вересня біля спорткомплексу УжНУ відбувся футбольний матч, присвячений «Євро-2012». Змагалися команди гуртожитків №2 і №3.

На відкритті був присутній декан ФФВіС, доцент Валерій Товт. У грі брали участь 22 гравці з факультету фізичного виховання та спорту, медичного, фізичного, географічного та інших факультетів. Обслуговував зустріч відомий ужгородський арбітр Віктор Дуло, а допомагали йому В.Запрутняк і Т.Бабиц.

На полі кипіла справжня боротьба. Доля поєдинку вирішилася в другому таймі, коли фортуна усміхнулася гравцям із гуртожитка №3 — м'яч тричі влучив у ворота суперників.

Активно підтримували гравців, надихаючи на хорошу гру, вболівальники. Один із них — студент 2 курсу географічного факультету Владислав Леврінц — зазначив: «Гра мені дуже сподобалася, тому що гравці з гуртожитку №3, за яких я вболівав, забили три голи. Приємно вразило вміння студентів УжНУ грати на високому рівні, на мій погляд, навіть на європейському рівні. Думаю, що студентство нашої альма-матер готове гідно зустріти «Євро-2012». У свою чергу четвертокурсник факультету фізичного виховання і спорту Євген Акоста додав: «Обидва гуртожитки атакували, гра була сповнена багатьох небезпечних моментів, буквально кожний гравець хотів забити гол і відчувати смак перемоги. Команди дуже старалися, дивували, тож сумувати не довелося нікому».

Серед вболівальників — декан факультету фізичного виховання і спорту Валерій ТОВТ і його заступник Олена ДУЛО

На згадку про матч — фото

Ось так ми «знімкуємось»

Утішним є те, що наступного року не тільки збережеться започаткована добра традиція, але є ідея, що у футбол гратимуть і дівчата.

Наталія КРИВАНИЧ,

студентка відділення журналістики.

УНІКАЛЬНІ ПРАЦІ

Лучкай повернувся в історії русинів

Колектив кафедри класичної та румунської філології факультету романо-германської філології УжНУ завершив вагомий науковий проект тривалістю в 40 років

Вийшов друком український переклад останнього, VI, «Історії карпатських русинів» Михайла Лучкай.

На славу Божу від авторського колективу

Серед імен таких відомих українських учених-істориків, як М.Костомаров, В.Антонович, М.Грушевський, гідне місце посідає і представник Закарпатського краю М.Лучкай. Його справедливо вважають патріархом закарпатської історіографії, видатним мовознавцем, етнографом та фольклористом.

Усе своє порівняно недовге життя (прожив лише 54 роки) М.Лучкай віддав служінню рідній землі та своєму народу. Талант діяча багатограний. Та найбільшою мірою дослідник прославився як історіограф завдяки своїй шеститомній праці «Historia Carpatho-Ruthenorum». Здійснивши величезну пошукову роботу, маючи доступ до архівних документів, будучи натхненним патріотичними почуттями, М.Лучкай зумів створити справжній шедевр — пам'ятку історії карпатських русинів. Та як названа книга могла знайти свого адресата, простого русина-українця? Адже написана вона була латинською мовою. Думаємо, що це питання тривожило й М.Лучкай. Ось що зазначає у своїх листах після поїздки до Ужгорода та зустрічі з автором у 1843 році видатний словацький письменник Б.Носак-Незабудов: «Лучкай — премила людина. Він — сама привітність та людяність. Завів мене до своєї бічної світлиці, де займається літературними справами. Саме тоді він латиною писав історію Мукачівського єпископства... Чи він видасть свою історію по-русинськи...». Для того, щоб це сталося, аби «Історія карпатських русинів» прийшла до свого читача в «українській одежині», знадобилось чимало часу.

«Історія...» М.Лучкай має свою історію, її переклад ішов до читача майже 167 років. Та про все по порядку. Дослідник працював над своєю працею вже в зрілому віці, але задум щодо її написання з'явився значно раніше. Зокрема в передмові до своєї граматики М.Лучкай обіцяє, що напише окрему невеличку працю про історію русинів. Та з плином часу нагромаджувались нові й нові матеріали, а через 13 років кропіткої праці з'явилися шість томів твору, п'ятий том якого складає праця І.Пастелія «Історія Мукачівської єпархії».

Останні роки свого життя М.Лучкай жив своїм дослідженням, віддавався йому повністю. Як дослідника діяча характеризують науковість, послідовність та об'єктивність. У 1843 році титанічна багаторічна праця над монографією була завершена. Однак цього ж таки року, 3 грудня, виснажений численними доносами та інсинуаціями задрісників, фахівців помер, так і не дочекавшись видання своєї фундаментальної роботи. Та, напевно, мають рацію ті, хто стверджує, що «рукописи не горять», бо волею долі книга повернулася до читача. Завдяки щасливому випадку рукопис праці опинився в доцента, філолога-класика Юрія Сака. Його здивуванню та радості не було меж — у руках знаходилося безцінне шеститомне творіння М.Лучкай, яке вже не сподівалися відшукати. Це було 1962 року. На початку 60-их років у завідувача кафедри класичних мов, доцента Андрія Ігната з'являється геніальна ідея — включити в плани кафедри комплексну наукову тему «Дешифрування та переклад українською мовою «Історії...» М.Лучкай».

Із творчим запалом і завзяттям до перекладу взялися доценти-класики Андрій Ігнат, Михайло Орос, Йосип Баглай, Юрій Сак, Ольга Яцина, розподіливши роботу над томами. Можна лише здогадуватися, скільки здоров'я, сил та кропіткої праці Ю.Сака пішло на дорожчий твір. Науковець успішно дешифрував і переклав рукопис першого та другого томів, уклав два покажчики до них — історичних осіб та назв і географічний.

Здавалося б, зроблено все, щоб широка аудиторія змогла ознайомитися з історією свого краю. Та виникла нова перешкода: постало питання, де друкувати переклад. Відомо, що М.Лучкай був греко-католицьким священником. Звичайно, за часів Радянського Союзу сподіватися на підтримку не доводилося. Філологи-класики тоді входили до складу кафедри загальної та слов'янського мовознавства, яку очолював професор Павло Чучка. Завдяки його підтримці, тісній співпраці з відомою дослідницею спадщини М.Лучкай Оленою Рудловчак виникає ідея звернутись до колег зі Словаччини. Так, у 1983 році в 11-му збірнику МУК паралельно вдалося опублікувати латиномовний оригінал і український переклад I тому «Історії...», підготовлений Іваном Мацинським. А в 1988 році в зазначеному Науковому збірнику в Свиднику з'явилася білінгва II тому.

Переклад III тому здійснив доцент А.Ігнат, патріот свого краю, дослідник історії освіти на Закарпатті. Після смерті І.Мацинського його функції в Свиднику перейняв відомий науковець Мирослав Сополіга. Саме він та колектив збірника є упорядниками всіх наступних томів праці, що згодом вийшли в Словаччині.

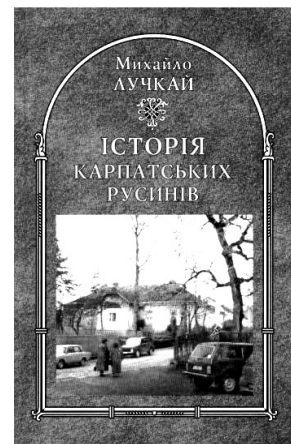
Науковці-класики з радістю й сумом отримували зі Свидника декілька перекладених томів... Із радістю, бо вийшов друкований переклад «Історії...», та із сумом, бо для широкого читача ця праця через незначний наклад залишалася недоступною.

Згодом дешифрування IV тому здійснив доцент Ю.Сак, а переклад видання — доценти М.Орос, Й.Баглай та Ю.Сак.

Пригадуються 1980 — 1990-ті роки. Мені та старшому викладачеві Оксані Барбіл випала честь працювати над перекладом VI тому твору. У 1991 році в Свиднику вийшла білінгва IV тому, а 1994-го — V тому праці. Дешифрування та переклад тексту V тому «Історії...» здійснив доцент М.Орос.

1996 року на факультеті романо-германської філології формується кафедра класичної та румунської філології, основу якої складають філологи-класики. Очолує її автор перекладу V тому М.Орос. Саме на той час Україна стверджується у своїй незалежності, та найважливіше — люди отримують свободу віри, реабілітується репресоване духовенство. Добре усвідомлюючи все це, М.Орос не скористатися нагодою й звернувся з проханням про підтримку до тодішнього ректора, професора Володимира Сливки. Розуміючи, що «Історія карпатських русинів» є одним із кращих здобутків не лише української, але й усієї історичної науки, цей видатний науковець без вагань дає згоду профінансувати видання українського перекладу двох перших томів знаменитої праці.

Для здійснення редакторської роботи залучають літературознавця Дмитра Федаку. Перший том українського видання побачив світ у 2000 році у видавництві «Закарпаття». Обкладинку книги прикрасила світлина Ужгородського кафедрального греко-католицького собору. Весь перший том твору дійшов до широкого читача. Згодом у цьому ж, 2000 році, світ побачив другий том українського перекладу «Історії карпатських русинів».

УНІКАЛЬНІ ПРАЦІ

Закінчення.

Початок на стор. 8

Із 2000 року честь очолювати кафедру випала автору цієї статті. Звичайно, я добре усвідомлювала, що, незважаючи на труднощі перекладу, необхідно продовжити роботу, розпочату колегами. Справа не зрушилася би з місця без кваліфікованої підтримки доцента І.Баглая. Хочеться особливо відзначити вагому допомогу та підтримку доцента Івана Сенька, що ввів мене в курс справи, та професора Дмитра Данилюка, подякувати за оперативність і високу кваліфікацію знавцю видавничої справи Д.Федаці. Саме І.Сенько та Д.Данилюк стали авторами географічного та історичного показників, починаючи з III і аж до останнього, VI, тому «Історії...».

науковим консультантом, і надійним колегою. Та, на жаль, у грудні 2005 року відійшов у вічність. Уся робота над перекладом другої частини VI тому твору лягла на плечі старших викладачів О.Барбіл, О.Яцків та автора цієї статті. Розподілена за уривками робота тривала близько чотирьох років. Кожного тижня щоп'ятниці працював семінар, на якому розглядалися так звані «dubia» (сумнівні місця). Починати довелось надзвичайно складно, слід було враховувати не тільки специфіку новолатинської лексики, яка тут же фіксувалася, але й особливості історичних реалій, заглиблюватися в еглезіастичну термінологію.

Хочеться віддати належне автору лівової частки перекладу VI тому, справді великому науковцю, котрий

У цьому томі XIX главу М.Лучкай подає угорською мовою, її переклад українською здійснив доктор історичних наук Іван Мандрик. У тексті VI тому також наводиться уривок німецькою мовою, автором перекладу якого є старший викладач Федір Куля, а уривки із V тому праці переклав із німецької професор Микола Зимомря.

Ректор Ужгородського національного університету, директор НДІ політичної регіоналістики, завідувач кафедри політології, академік Академії вищої освіти України, доктор історичних наук, професор Микола Вегеш із 1999 року входив до редакційної колеги з видання українською мовою шеститомної «Історії карпатських русинів» М.Лучкай. Саме завдяки фінансовій підтримці Миколи Миколайовича, який продовжує славні традиції започатковані попередником В.Сливкою, зміг побачити світ останній, VI, том цього твору.

Протягом усього часу відчувалася постійна доброзичлива підтримка в роботі як із боку попереднього декана, доцента Степана Бобинця, так і теперішнього, професора Мирослави Фабіан.

Науковець М.Сополіга дав свою згоду на публікацію білінгви VI тому. Велике спасибі йому та всьому колективу збірника за співпрацю. Зазначимо, що цього разу переклад VI тому окремим виданням вийшов раніше за білінгву.

Чимало людей доклали своїх зусиль для того, аби безцінна праця побачила світ. Набір латинського тексту здійснювали старші лаборанти Ірина Гойдаш, Людмила Кожара, Наталія Шепя, Тетяна Буката, Інна Борисова, Інна Мінькович.

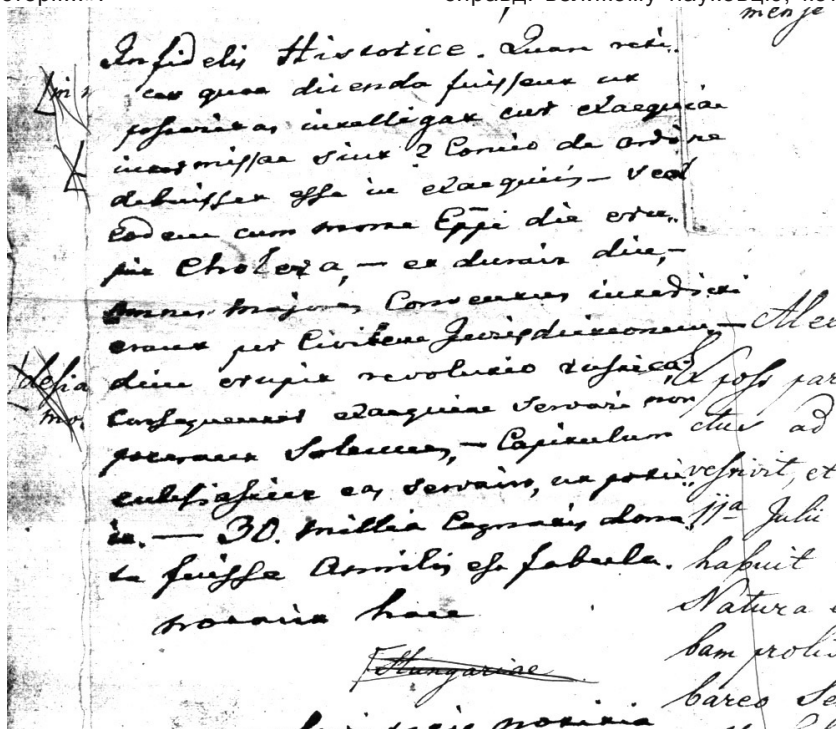
Слід висловити велику подяку за співпрацю редактору Д.Федаці та видавництву «Закарпаття» за ошатно оформлене серійне видання. Колектив кафедри висловлює подяку за багаторічну співпрацю й допомогу тодішньому директору наукової бібліотеки Олені Почекутівій і завідувачеві відділу рукописів та стародруків Єві Калочай. Авторський колектив щиро вдячний отцю Даниїлу Бендасу з Ужгородської греко-католицької богословської академії ім. Блаженного Теодора Ромжі за цінні зауваження до змісту роботи.

Чимало зусиль для того, щоб «Історія карпатських русинів» побачила світ, доклала відомий науковець, дослідниця життєвого й творчого шляху М.Лучкай Олена Рудловчак. Багато з тих, які сприяли виходу твору, уже відійшли в інші виміри, та вони залишили нащадкам безцінний скарб, переодягнувши «Історію...» в справжню «українську одяжину». У цілому робота над цим великим науковим проектом тривала понад сорок літ. Саме тепер, через 167 років, книга стала доступною широкому читачу. Здійснилося те, про що так мріяв М.Лучкай.

Думається, що вдалим буде закінчити цю історію про «Історію...» словами з листа О.Рудловчак від 24 вересня 2000 р.: «Дай Бог здоров'я всім тим, хто доклав рук до випуску такої цінності».

Емілія ШВЕД,

завідувач кафедри класичної та румунської філології УжНУ, доцент.

Так виглядає рукопис сторінки із VI тому

Неможливо уявити вихід наступних IV та V томів без наполегливої роботи над звіркою українського й латинського текстів талановитого мовознавця, доцента І.Баглая. Завдяки його кропіткій праці, роботі вищезгаданих колег та за фінансового сприяння ректора В.Сливки побачили світ один за одним IV (2003 р.) та V (2004 р.) томи перекладу «Історії...». На початку 2004 року латиністи кафедри добре усвідомлювали свою відповідальність перед земляками, перед світлою пам'яттю колег — чекав свого перекладу останній, шостий, том «Історії...», що є найбільшим.

Першу частину праці ще раніше переклала старший викладач кафедри, досвідчений науковець та фахівець, котра досконало володіє не тільки класичною, а й новолатинською мовою, О.Барбіл. Роботу над звіркою текстів латинською та українською мовами розпочав І.Баглай. Він мріяв дочекатися виходу перекладу всього твору. Будучи важкохворим, невтомно трудився над звіркою тексту, слугував для нас і

не женеться за титулами, а кваліфіковано й скромно робить свою справу, — О.Барбіл. Переклади її уривків абсолютно бездоганні і в науковому, і в художньому планах. Чимало старань та праці віддала роботі над перекладом сумлінний і знаючий спеціаліст О.Яцків.

Як відомо, жодна вагома праця не залишається без результату: улітку 2010 року роботу над перекладом VI тому вдалося завершити. Том нараховує 207 сторінок, із яких 128 (із 1 по 104 та зі 161 по 184 — 62%) переклала О.Барбіл, 49 сторінок (зі 105 по 130 та зі 185 по 207 — 24 відсотків) переклала автор цих рядків, а ще 30 сторінок (зі 131 по 160 — 14%) — О.Яцків.

За роботу над укладанням покажчика історичних осіб та назв узявся Д. Данилюк, а географічний покажчик опрацював І.Сенько. Колектив кафедри висловлює глибоку подяку за редагування та правку українського тексту VI тому твору доценту Ользі Пискач, яка доклала чимало зусиль для корекції твору.

□ ДЛЯ ТУРИСТІВ

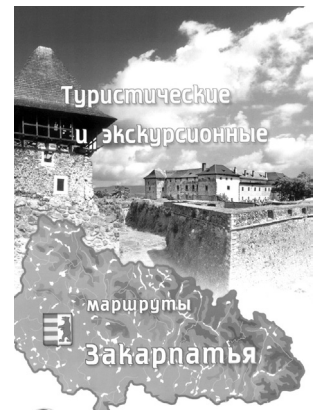
Маршрути на всі смаки

«Туристичні та екскурсійні маршрути Закарпаття» — саме під такою назвою Закарпатська обласна державна адміністрація видала путівник по нашому краю.

Інформацію надала кафедра туризму УжНУ. Посібник невеликого обсягу, проте містить усю потрібну інформацію для туристів. Що є найці-

кавішим у краї, зображено в міні-форматі збірки. Також надано послуги екскурсиводів і гідів, які працюють в області. Різні маршрути представлені у вигляді коротких оповідей, які дають змогу знайти свого прихильника та зацікавити його в певній галузі. Велика ж кількість ілюстрацій ще краще допомагає зорієнтуватися на місцевості.

Мирослава ШИМОН,
студентка відділення журналістики.

□ ФЕСТИВАЛІ

«Інформаційна миска» від журналістів

Ранок 16 вересня для викладачів та студентів відділення журналістики УжНУ виявився незвичним, адже замість пар усі вони веселою, дружньою компанією вирушили на оздоровчо-спортивну базу «Скалка», де відбувся перший журналістський фестиваль «Інформаційна миска».

Перед студентами п'яти курсів стало завдання приготувати угорську національну страву – бограч. Оцінювали кулінарні здібності юнаків і дівчат викладачі кафедри журналістики.

Декан факультету Юрій Михайлович Бідзіля ще раз нагадав усім присутнім правила безпеки, відтак вручив грамоти найактивнішим студентам. Після урочистої частини кожен курс розбрівся «по кутках», де й приступили до приготування бограчу.

Програма заходу передбачала не тільки приготування, власне, угорської національної страви, а й цілий ряд цікавих конкурсів та змагань у вигляді міні-спартакіади. Це і розпалювання вогнища на швидкість, і оригінальне представлення курсу, і гра в шашки, і анекдот про викладача.

Найшвидше розвели багаття «ветерани» відділення – студенти п'ятого курсу. Після того як багаття було розпале-

но, кожна група, засукавши рукава, приступила до приготування бограчу. Поки одні студенти повним ходом чистили картоплю, різали м'ясо – інші, напруживши мізки, грали в шашки. Від кожної групи були представлені двоє осіб (хлопець і дівчина), на котрих достойний захист «своїх» і покладався у цій грі. Далі на команди чекало міні-представлення себе як колективу. Так, наприклад, четвертий курс зробив свій вихід коротенько, охарактеризувавши кожного студента. Не залишили поза увагою і тих, хто «не вижив», передчасно покинув лави студентів.

Варто виділити першокурсників, котрі є новенькими в нашій журналістській сім'ї, адже для них цей фестиваль був шансом познайомитися ближче, подружитися й показати себе в усій красі.

Студенти третього курсу відрекомендували всіх студентів групи маленькими віршиками, представивши їх як інгредієнти бограчу. Не забули й про наставників. Кожному викладачу кафедри вручили грамоту-подяку.

Протягом дня всі охочі мали змогу анонімно написати листа викладачеві чи студенту, в якому могли зізнатися в коханні, подякувати чи просто висловити якісь побажання.

Додавши останні інгредієнти в страву, кожен курс представив на дегустацію

журі порцію бограчу. Найкращою стравою викладачі визнали бограч, приготований студентами четвертого курсу, а за підсумками всіх змагань перемогу здобули третьокурсники. Як подарунок, студенти отримали абонемент на відвідування оздоровчого комплексу «Карпати», адже після смачного обіду зігнати зайві калорії в спортзалі саме те, що треба.

А ось якими були перші враження учасників фестивалю.

Іван Іванович БАБУЩАК, викладач кафедри журналістики:

— Дуже все сподобалось, насамперед те, що студенти дружно й гарно провели своє представлення. Особливо порадував перший курс. Сподобалась колективна робота над приготуванням бограчу й порадувало власне те, що студенти вміють його готувати.

Василь ТРЕТЯК, студент I курсу відділення журналістики:

— Залишилися тільки приємні враження. Усе було цікаво та енергійно. Хочеться, щоб такі заходи проводилися частіше. До речі, сьогодні вперше скуштував бограч. Сподобався, був дуже смачним, але дуже гострим.

Аня СЕМЕНЮК, студентка V курсу відділення журналістики:

— Дуже рада, що наразі наше відділення зібралось й провело фестиваль. Трохи жаль, що наша страва зайняла лише п'яте місце, оскільки наш шеф-кухар Еріка Балог дуже старалася, але тим не менше ми гарно відпочили.

Ірина ЛЕВІНА, студентка III курсу відділення журналістики:

— Залишилися тільки приємні спогади. Кортить, аби такі фестивалі проводилися частіше, і щоб часу на відпочинок було більше.

Олександра АРТЮХІНА, студентка IV курсу відділення журналістики:

— Це було, напевно, найкраще, що сталося й мною за останні чотири роки. Подібні дійства дуже об'єднують колектив. Хочеться, щоб такі заходи проводилися частіше і, можливо, трошки довше.

Діана ФУСКО та Марія ЧАВАРГА, студентки II курсу відділення журналістики:

— Було дуже «круто», усім надзвичайно сподобалось, жаль, що посіли тільки четверте місце, але не засмутились. Лишилися задоволені собою та чудовим відпочинком на природі.

Вікторія ЧЕРНЯК,
студентка відділення журналістики.

ОСЬ ТАК І ЖИВЕМО

Усі гуртожитки вишів в Україні перенаселені

Житлові приміщення УжНУ — не виняток

Іспити позаду, канікули теж. Уже набрала ходи нова «ера» — відповідальна й неповторна, складна та цікава пора навчання. Проте для студентів, які живуть не в Ужгороді й найближчих населених пунктах, ще залишилася одна «невелика» проблема: куди їм поселитися.

Оскільки квартира нині — занадто дороге задоволення, залишається старий добрий гуртожиток! Та й тут не все так просто. Адже спочатку потрібно отримати довідки від лікарів, вистояти чергу в паспортиста, зрештою, — вибороти для себе місце в кімнаті. Останнє цього року стало аж надто актуальним питанням, оскільки кожен десятий першокурсник приїхав в УжНУ з іншої області.

Але, як би там не було, майже тисяча студентів таки заселилася в гуртожиток. Як працівники університету справлялися із величезною студентською масою та чому нам так потрібні нові житлові приміщення — розповідає директор студмістечка Сергій Григорович Соловйов.

«Рік однозначно важкий. По-перше, виникли неабиякі труднощі з фінансуванням. Нам не вдалося закупити інвентар: ані твердий, ані м'який. Інше питання — кількість студентів з інших областей, яких тепер надзвичайно багато. Найбільше — зі Львівської, Рівненської, Волинської, Тернопільської областей. Практично в УжНУ представлений увесь Захід України. Крім того, жителів Ужгорода (яким саме й непотрібне помешкання «вдома») вирішили йти вчитися до інших міст: Львова та Києва. Як наслідок, житла потребували 1160 осіб (того року — 940). А перед початком вступної кампанії ми очікували протилежних тенденцій. Також багато хто повернувся до гуртожитку з орендованих квартир. І ми не маємо права відмовити нікому. Намагаємося поселити всіх».

Як зазначає Сергій Григорович, таке зростання кількості першокурсників УжНУ пов'язане з тим, що Міністерство освіти, науки, молоді та спорту обіцяє ліквідувати окремі виші. Тому батьки зробили правильний вибір — вступати до національного університету. Як наслідок конкурс при вступі, попри прогнози щодо зниження кількості абітурієнтів по всій Україні, був не нижчим, ніж минулого року. Недобрали студентів буквально на кілька спеціальностей.

Гуртожитки УжНУ наразі вміщують понаднормово майже 1000 студентів. У 2004 році тут проживало 2140 осіб (це і є «стандарт»), а нині — близько 3200. Сталося це, по перше, унаслідок збільшення кількості факультетів та відділень на них. Є також щорічне збільшення іногородніх студентів на окремі спеціальності.

До прикладу, одним із найпопулярніших в УжНУ є медичний факультет. У першу чергу сказане стосується контрактників. Як-не-як ціна за навчання значно нижча, ніж в інших вишах країни.

Цього року із 200 першокурсників-медиків 166 потребували житла. Схожа ситуація повторюється й на інших факультетах. Виняток становлять юридичний, економічний та факультет міжнародних відносин.

Можливо, хтось почне говорити про певне порушення норм. Але Сергій Григорович переконаний, що іншого виходу немає. Інколи діти самі прагнуть, аби їх поселили разом. Наприклад, рідні брати чи сестри. Навіть якщо вони навчаються на різних факультетах, то робиться все можливе, щоб для обох знайти місце в одній кімнаті або хоч би в одному гуртожитку. На першому місці — прохання дітей.

Узагалі всі гуртожитки в Україні перенаселені. Причому ситуація нерідко значно гірша, ніж у нас. Наприклад є дані, що в Харкові в кімнаті, де в Ужгороді живуть по п'ять людей, насправді вміщується дев'ять! Використовують навіть триярусні ліжка. А все через фінанси. Як не крути, кімнату в гуртожитку знімати на порядок дешевше. Тим більше, якщо студент навчається на контракті. Батьки просто фізично не можуть забезпечити дітям кращі умови проживання.

Про особливості поселення ще розповів студент філологічного факультету Роман Сов'як. Як представник профкому та й просто за власним бажанням, він допомагав знаходити місце для кожного нового студента УжНУ. «Офіційно поселенням займаються представники студради та заступник декана, може долучатися профком. Але чимало студентів допомагають добровільно. Ще за тиждень до початку навчання всі знаходилися в університеті. Першокурсники приїхали 25 серпня, у надзвичайно великій кількості. 26 серпня з'явилось тільки три людини, що нас неабияк здивувало. У наступні дні все було досить рівномірно. Але реально потік студентів не зупиняється до кінця вересня, а то й довше. На мою думку, потрібно змінити чергу поселення. Нехай не першокурсники спочатку заселяють кімнати, а старші колеги. Адже багато хто зі старшокурсників відмовляється від свого місця. Тому краще ми б раніше почали свою роботу, але уже б знали реальну картину наперед.

Недоліком вважаю і те, що в серпні всі мають виселятися. Оскільки в більшості старшокурсників протягом липня відбувається практика, вони не живуть у гуртожитку тільки місяць у році. Потім, у кінці серпня, їм знову доводиться проходити процедуру поселення. Але це спірне питання. Адже якщо б студенти навіть

формально жили в гуртожитку, їм довелося б платити за комунальні послуги. Почалися б конфлікти на кшталт: це не я користувався, а отже, і розраховуватися не збираюся. З іншого боку, на власному досвіді переконаюся, що поселення займає стільки сил, часу й енергії...»

Іншим питанням, яке насправді потрібно вирішувати — чіткий графік для студентів. Нехай на сайті УжНУ буде розміщена окрема рубрика «Оголошення» чи якась подібна їй, аби студенти оперативно могли ознайомитися з потрібною інформацією. Оскільки в Інтернеті опублікували тільки один матеріал про поселення, який потім дуже важко було знайти, багато людей «наосліп» приїжджали до Ужгорода, не знаючи, коли насправді їх чекатимуть.

Іншою «цікавою» особливістю роботи є поведінка окремих батьків. «Частина з них мала тисячі претензій до комендантів, окремі навіть погрожували нам, лаяли. Хоча насправді ми виконували всю роботу просто так, аби допомогти факультету. Були, звичайно, і такі мами й тати, котрі пропонували нам хабаря. Звісно, ні в кого ми грошей не брали. І без того всі, хто звертався, отримали своє місце в гуртожитку», — резюмував Роман Сов'як.

Крім труднощів, пов'язаних зі знаходженням місця в кімнатах, важко навіть уявити, що відбувається потім протягом навчального року. Якщо у 4-му гуртожитку кожна кімната має свій окремий санвузол, то в 1-му на блоці, де проживає 9 людей (за нормою — 7), є тільки один такий «набір». Скільки часу потрібно, аби кожен зміг привести себе до ладу? А кухня на всіх теж одна. І це тільки частина незручностей, пов'язаних із перенаселенням. А таких питань є величезний список. Це ніби сніжна куля, яка котиться з гори, щоразу збільшуючись.

Звичайно, проблеми розуміють працівники гуртожитків. «Ми — як стиснуті пружини протягом перших кількох тижнів. Я б почувався зовсім інакше, якби спокійно заводив студентів у красиві, доглянуті кімнати. Якщо б усюди були прекрасні умови. Але ж такого немає. Найгірше відчуваєш тоді, коли дитина бачить: з одного боку гуртожитка все поладжено, впорядковано. А я поселяю її на інший бік, бо тільки там є місце. Це пригнічує», — зізнається Сергій Григорович.

Звичайно, для вирішення всіх питань потрібно багато часу, ще більше — коштів. Аби дотримуватися всіх визначених норм, необхідно взагалі збудувати новий гуртожиток, хоч би на 800 місць. Або ж орендувати інші житлові приміщення. На жаль, поки це неможливо. Тому директор студмістечка С.Соловйов намагається власноруч збільшити кількість кімнат. «Ось у 1-му гуртожитку ми переробили коридор на житлове приміщення, поставивши перегородку — і вже троє студентів мають дах над головою. Попри труднощі, завжди ставимо себе на місце батьків, котрі хочуть забезпечити житлом своїх дітей, але не мають змогу знімати квартиру. Усі приміщення в гуртожитку, котрі можна переробити під житло, будуть максимально використовуватися».

Марічка ЧЕРНИЧКО,

студентка відділення журналістики.

ФОТОФАКТ

На історичному факультеті виставкою стендів «Наукові досягнення професора Е.А.Балагурі» та «Стежками професора Е.А.Балагурі» вшановано ім'я відомого ученого-археолога, колишнього декана історичного факультету й завідувача кафедри історії стародавнього світу та середніх віків. 24 вересня йому виповнилося б 80 років (1931 — 2004).

НОВІ ВИДАННЯ

Стратегічне планування від науковців УжНУ

Видання статей, посібників, підручників — звична справа для викладачів і науковців. У тому числі й для працівників нашого університету. Присмно, що до 66-ої річниці УжНУ вийшла ще одна така праця — «Стратегічне планування як фактор конкурентоспроможності: теоретичний і практичний аспекти» (Ужгород: Вид-во «Закарпаття», 2011).

Його підготував колектив авторів двох кафедр і факультетів: член-кореспондент НАН України, професор, декан економічного факультету, завідувач кафедри економіки, менеджменту та маркетингу Василь Мікловда, професор названої кафедри Наталія Кубіній, викладач цієї ж кафедри Юлія Дідович, завідувач кафедри туризму УжНУ, доцент Федір Шандор і старший викладач кафедри туризму Галина Кіш.

200-сторінкова монографія вирізняється чітким регіональним спрямуванням. У ній розглянуто теоретичні основи стратегічного планування розвитку регіону, вдосконалення організаційно-методичних підходів до нього, оцінює внутрішнє та зовнішнє середовище Закарпатської області. Актуальні проблеми стратегічного планування роз-

глянуті крізь призму фактора конкурентоспроможності соціально-економічної системи.

У свою чергу теоретичні засади питань, пов'язаних зі стратегічним плануванням, обґрунтовано під кутом парадигми соціального розвитку. Це дозволило охопити головні складові стратегічного планування. Значну увагу приділено також інструментам планування (контролінгу, PEST-, SWOT-аналізу), із позиції дієвості запропоновано його модель. Важливими складовими ефективного стратегічного планування автори вважають урахування інноваційних видів діяльності в регіоні, імітаційне моделювання тощо. Про володіння предметом розмови говорить і той факт, що автори в якості джерельної бази використали майже 180 позицій.

Без сумніву, монографія стане в нагоді тим студентам, науковцям, спеціалістам-практикам, які вивчають стратегічне планування та причетні до галузі менеджменту.

Володимир ТАРАСЮК,
доцент УжНУ.

Мікловда В.П., Кубіній Н.Ю., Шандор Ф.Ф., Дідович Ю.О., Кіш Г.В.

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ
ЯК ФАКТОР
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ:
теоретичний та практичний
аспекти

Ужгород — 2011

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

Стоматологічний факультет святкує своє 5-річчя

Стоматологічний факультет — наймолодший підрозділ Ужгородського національного університету, урочисто відкритий 31 серпня 2006 року відповідно до рішення вченої ради за сприянням тодішнього керівника Адміністрації Президента України Віктора Івановича Балого та ректора УжНУ, професора Миколи Миколайовича Вегеша.

За час свого існування факультет став одним із найпрестижніших в УжНУ. Навчальний процес забезпечують висококваліфіковані науковці та лікарі-практики, серед яких є 8 докторів наук, професорів; 14 кандидатів наук, доцентів; 24 викладачі. Деканом факультету вже 5 років є Юрій Юрійович Переста. На сьогодні повністю закінчено реконструкцію 1-го та 2-го поверхів будівлі стоматологічного факультету, де розмістили деканат, 2 лекційні зали, три фантомні класи (із терапевтичної, дитячої стоматології та імплантології), 10 стоматологічних кабінетів, де розташовано 17 стоматологічних установок, відділення фізіотерапії, рентген — кабінет (радіовізіограф, цифровий орт, опантомограф),

Інтернет-центр, десять навчальних кабінетів та студентське кафе.

18 березня 2009 року на базі факультету урочисто відкрито перший в Україні Центр дитячої дентальної гігієни, де оглядаються, лікуються та навчаються профілактиці стоматологічних захворювань діти дошкільних та шкільних навчальних закладів Ужгорода та області в цілому. 26 жовтня 2010 року відкрито Центр імплантології та хірургічної стоматології, а також університетську стоматологічну поліклініку.

На факультеті створена матеріально-технічна база, яка в цілому відповідає вимогам підготовки спеціалістів на відповідному рівні. Кожна кафедра стоматологічного факультету обладнана комп'ютерними класами; усі комп'ютери об'єднані в єдину мережу з доступом до швидкісного безпроводного інтернету Wi-Fi. Удосконаленню освіти сприяє використання нових інформаційних технологій, які передбачають застосування технічних засобів у навчальному процесі.

Широко використовуються навчально-контролюючі комп'ютерні програми, мультимедійні посібники та підручники. Комп'ютерне тестування ефективно використовується при проведенні базисного, проміжного, підсумкового та заключ-

ного контролю підготовки студентів. Лекції викладачі проводять у відповідних аудиторіях, які оснащені сучасними засобами для демонстрації (у тому числі мультимедійними проекторами). Викладачі та студенти мають можливість користуватися електронною бібліотекою, де розміщені методичні розробки, монографії, статті, підручники із загальним об'ємом 5,5 GB.

5-річчя факультету святкували в приміщенні Закарпатської обласної філармонії 1 вересня. На перший ювілей завітали голова обласної ради Іван Балого, голова обласної державної адміністрації Олександр Ледида, ректор УжНУ Микола Вегеш, Ужгородський міський голова Віктор Погорелов, депутат обласної ради Володимир Чубірко. Після закінчення урочистостей, І.Балого та О.Ледида вручили 99 першокурсникам залікові книжки.

Каміла ТОВТ,

студентка відділення журналістики.

МИСТЕЦЬКІ ПОДІЇ

«Дуже творчий вечір» вдруге зібрав гостей

В Ужгороді вже вдруге пройшла неординарна мистецька подія — «Дуже творчий вечір». Захід зібрав разом дійсно творчих людей — молодих, перспективних поетів та прозаїків та вже досвідчених і відомих майстрів слова, а також молодих музикантів краю.

Молоде покоління талантів представляли Ірина Левіна, Аліна Ганько, Таша Ігнат'ю, Інна Мочарник та Наталія Шандра, дебютантка цього вечора. Почесними гостями зібрання стали знані не тільки на Закарпатті Іван Петровцій, поет, перекладач та власник книгарні, і Сергій Федака, професор УжНУ, історик, поет, публіцист. І.Петровцій зачитав перекладений ним вірш В.Гюго, до якого радив прислухатися молоді. А С.Федака

у свою чергу зачитав вірш І.Петровція, а також декілька власних.

Не менш яскравими й творчими особистостями виявилися учасники рок-гуртів. Відкривав вечір один із них — «Baileys», що порадував глядачів відомими рок-хітами в акустичному варіанті. Ще виступали організатори «Вечора» Андрій Федорішко та Василь Лавер, учасники гурту «My Last Dance». Справжньою зіркою виявився Роберт Тиводар, який запам'ятався публіці

Ірина ЛЕВІНА: «Якщо до мене така увага, то «Дуже творчий вечір» хай тримається...»

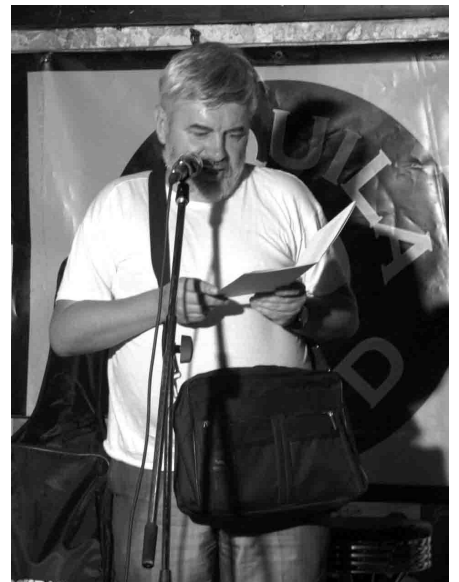
як «хлопець із Виноградова». Харизматичний юнак завів публіку з першої хвилини появи на сцені. Його позитивні пісенки й репліки русинською мовою з контрастом вплили у загальну атмосферу вечора, що до цього була трохи «осінньою» й іноді песимістичною.

Після головної програми усі, хто бажав ще могли залишитись і послухати пісні легендарних «Beatles», правда вже не в акустичному виконанні, а з простих записів.

Загалом атмосфера вечора залишила приємні враження. Тож сподіваємось, що традиція проведення «Дуже творчих вечорів» надалі міцно закріпиться в Ужгороді і з часом дедалі більше молодих і талановитих студентів долучатимуться до таких мистецьких «посиденьок».

Валерія ПАЩЕНКО,

студентка відділення журналістики.

Професор Сергій ФЕДАКА:
«А я прочитаю вірш Петровція»

Іван ПЕТРОВЦІЙ: «Тут такі поетеси...»

СТУДЕНТСЬКА ПРОЗА

Примара осені

У голові пролітають кулі, розривають мене, і на частини лопається свідомість, біжить кудись далеко. Підводжу очі до неба, а де моє небо? Тут стеля, обшарпана пам'ять, гірка тиша ночі.

Тут стеля, зірок немає, немає простору, немає, куди йти. Кого я знов питаю, хто шепоче з темряви, що стеля — моя свідомість: порожня й недалеко, що стіни душі моєї згоріли давно в пеклі... А я залишилась, у серці отрута, просякнуто нею душу, розібрано все так безповоротно... Долиною снів блукаю, щоб знайти далекий розум... Але знову сюди повертаюсь, знову в буденну спеку.

Крутиться все в голові — це втома. Утома від сірих буднів, від попелястого сьогодення. А навколо — краса. Навколо гарячі кольори осені: багряні, золотисті, пурпурові, такі пекучі для серця, так розлучують пам'ять, так захоплюють уяву. Десь там, у листі, живе примара осені: вона крутить гаряче листя в морозному танку, вона зриває останній одяг із засоромлених дерев, входить у них і випиває живильні соки, любов до життя, забирає все собі. Вона огортає людей в меланхолію, а когось обманює ейфорією неземної краси, щоб потім підкинути й проковтнути.

Примара осені... Напевно, я потрапила до її полону. Мене захопив цей чарівний спокій і шалений рух водночас. І я зникла в осінньому листі, у пристрасних поцілунках з осінньою примарою. Вона заманила мене у свою прекрасну в'язницю, зачарувала, вгамував

ши холодний біль. Вона розіграла в мені таку пристрасть, яку не змого запалити безтурботно веселе літо. Осінь поглинула мене, а я й не пручалась. Я віддала їй свою душу, як пожовклий листок. От тільки для нього це був кінець, він востаннє зачаровував людей своєю красою, востаннє притягував погляди, востаннє літав і жив востаннє. А я в обіймах осені іще залишуся жити, у своєму світі, у гарячо-холодних почуттях до цього життя.

Марічка ЧЕРНИЧКО,

студентка відділення журналістики.

Вітаємо
працівників
Наукової
бібліотеки
УжНУ
із
Всеукраїнським
днем
бібліотек!

СПОРТ

Рука й до Рівного доведе!

У холі головного корпусу УжНУ Закарпатська обласна федерація армспорту провела змагання з боротьби на руках.

У заході виступили 34 учасники та велика кількість охочих поспостерігати, які згодом активно підтримували своїх фаворитів оплесками та вигуками. У зв'язку з цим, ведучим часто доводилося просити вболівати тихіше, адже змагання відбувалися під час занять другої зміни та заочників.

Переможців визначали в чотирьох вагових категоріях, а відтак — у класі «Абсолют». Дійство було напруже-

ним та емоційним. Кожен із учасників намагався докласти щонайбільших зусиль для того, аби не програти. Згодом переможців визначили: у категорії до 70 кг — Едуард Лазур, до 80 кг — Іван Росоха, до 90 кг — Анатолій Форос, 90+ — Валерій Канюк. Після цього вони мали можливість поборотись між собою й визначити переможця класу «Абсолют». Ним став А.Форос, який представлятиме Ужгородський національний університет на наступному рівні — міжуніверситетських змаганнях у Рівному. Бажаємо успіху!

**Підготував
Роберт ПАПП,**

студент відділення журналістики.

ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ

Початковий етап у майбутнє

Середа. Тридцять перше серпня. День до вступу в нове життя, цікаве та загадкове для нас, студентів-першокурсників.

Саме в цей день випускники 2011 року обговорювали майбутнє та сумували за минулим. Звичайно, уже не ми поведемо першокласників до школи. Тепер за нами не бігатимуть учителі, щоб ми виконали те чи інше завдання. Починається доросле життя: непередбачуване й водночас повністю зрозуміле. Студенти-першокурсники цілком усвідомлюють, що вже закінчилось: «А можна, я зроблю це завдання на завтра?», «вибачте, я не готовий», «А я не знала, бо мене не

було»... Тепер усе по-іншому! Університет навчить нас бути людьми, котрі самі повинні дбати про завтра. Старшокурсники попередили нас, що викладачі допомагатимуть, але багато, що залежить і від нас.

1 вересня я не дуже хвилювалася. Дивно, але на душі чомусь було спокійно. Винахідливість попередніх поколінь дала змогу багатьом студентам познайомитися ще до початку навчання. Соціальна мережа допомогла нам зі спілкуванням, тому на свято першого дзвоника йти було не так уже й страшно. Я переконалася, що однокурсники в мене дружелюбні, а тому які б випробування не чекали в майбутньому, разом ми все подолаємо.

Під час вступу писали творчий конкурс. Тоді зрозуміла, що викладачі в нас привітливі, а атмосфера пануватиме творча.

Коли дізналися, що нашим куратором буде 23-річний молодик із сережкою у вусі, то дуже здивувалися. Стало цікаво, чи легко керуватиме людиною, котра нещодавно сама закінчила університет, групою вчорашніх школярів? Уже в перший робочий день переконалися, що наш куратор — кваліфікована особа, котра зрозуміло висловлює свої думки та викликає довіру.

Отже, початковий етап у майбутнє пройшов успішно. Уже на «старті» творчої праці я засвоїла важливий урок: ніколи не потрібно робити завчасних висновків. Сподіваюся, це не єдине, чому навчуся в університеті.

Адріана КОФЕЛЬ,

студентка відділення журналістики.

ДРУГІ ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ

Новий навчальний рік розпочався. Позаду майже місяць. Перший курс поволі втягується в університетське життя, а старшокурсники в очікуванні практичних пар; там не за горами — і модульні зрізи.

Спочатку про першокурсників. Їм важко розібратися в системі розкладу, а часом висидіти три пари, хоч це як шість уроків у школі. Треба вживатися з невідомим колективом і шукати друзів. Нові викладачі з новими предметами. На 100 відсотків діє авторитет старшокурсників. Вони розкажуть, як поводитися з тим чи іншим наставником, що можна і чого не варто робити. Так само й щодо життя в гуртожитку, яке не є легким, бо тут нема твого — тільки наше. І найважливіше — це не втратити свідомість через відсутність батьківського контролю.

А тепер про старшокурсників. Тут усе простіше, і я б сказала, як завжди. Вересень починається з того, що даєш собі слово — ходитиму на пари й писатиму всі конспекти. Ще зроблю все, аби мати сесію «автоматом». Вересень закінчується, і там — як уже вийшло. Група

Нотатки «ретельно працюючого»

сформована, маленькі колективи всередині неї теж. Можливі один-два нові викладачі. А так — усі свої, і все знайоме.

Тут трішки зупинюся. Старшокурсникам не пробачують тих помилок, які можна було зробити в перший рік навчання. І справа не в неправильному розв'язанні рівняння чи в непоставленій комі, а у відповідальному й серйозному світогляді. Не так важлива інколи оцінка, як ставлення до самого предмету. Відмазка на кшталт «мені це не стане в нагоді» — не слова людини, котра навчається у виші.

Чи знаєте ви, як перекладається з латинської слово «студент»? Це «ретельно працюючий». Я не так сильно закликаю бути ретельними, як працюючими. Бо лише так ми зможемо постійно рухатися вперед і ставати кращими. Не потрібно ламати себе через коліно, треба тільки усвідомити, чи потрібні знання, які ви не припините вдосконалювати й після університету, чи потрібний диплом, а вже потім зважати на заробітки.

Університет — це нове народження людини. Коли приходиш у його стіни, нікого не цікавить, ким ти був досі і

які твої заслуги. Тут усе розпочинається спочатку. Ні, студентське життя не діє за правилом — жививають найсильніші. Працює інше — жививає той, хто має сили змінюватися, хто не боїться самого себе. Бо приходючи сюди, ти розумієш, що життя має чимало рівнів, і наступний ще складніший.

Світлана ЛАПІГА,

студентка відділення журналістики.

ОГОЛОШЕННЯ

Студентський квиток, виданий на ім'я **МОІСЕСВА Олександра Вікторовича**, студента кафедри міського будівництва і господарства інженерно-технічного факультету УжНУ **вважати НЕДІЙСИМ.**

Студентський квиток, виданий на ім'я **Сютрик Злити Василівна**, студентки V курсу факультету міжнародних відносин УжНУ **вважати НЕДІЙСИМ.**

Студентський квиток, виданий на ім'я **ШТУРМИРОВИЧА Антона Олександровича**, студента V курсу факультету міжнародних відносин УжНУ **вважати НЕДІЙСИМ.**

АКЦІЇ

Студенти дарували «Здорову усмішку»

В Ужгороді, на площі Ш.Петефі, за ініціативи завідувача клініки дитячої дентальної гігієни, доцента Оксани Василівни Клітинської студенти стоматологічного факультету УжНУ провели благодійну акцію «Здорова усмішка Закарпаття». Вона проходила під гаслом «Ми вчимо чистити зуби задарма. Без реклами. Без грошей. Усе для вашого здоров'я!»

Загальновідомо, що профілактична медицина дешевша, економічно вигідніша та значно дієвіша. Особливо це стосується стоматологічної профілактики в молодому віці. Однак потрібно знати, чим

та як чистити зуби для того, аби зберегти їх здоровими на довгі роки. «Головну роль виконує не зубна паста, а щітка. Якщо нею правильно користуватися, то здорова й білосніжна усмішка гарантована» — підкреслив один з інструкторів, студент 4 курсу Михайло Сливка.

Під час цієї акції усім охочим був проведений індивідуальний інструктаж на макетах зубів щодо правильної техніки чистення ротової порожнини. Процедуру здійснювали студенти стоматфаку, які стажувалися в Словаччині та отримали диплом інструкторів гігієни порожнини рота. У заході також брали участь студенти-стоматологи з Кошицького медичного університету ім. П.-Й.Шафаріка, котрі мали попередній досвід у проведенні подібних благодійних заходів у містах Словаччини.

Організатори акції професійно й творчо підійшли до проведення інструктажу. Усі макети щелеп, великі щітки, дзеркала та інші стоматологічні засоби викликали значне зацікавлення. Інструктори простими й доступними словами розповідали про особливості чистення зубів, а в кінці дарували відвідувачам зубні щітки для практикування здобутих навичок удома.

Анна-Марія КУСТРЬО,

студентка відділення журналістики.

РОВЕСНИК

Томаш КРІШТОФ: «Працюємо не для «галочки»

Обговорити плани, відвідати засідання, заповнити документацію, підготуватися до пар, декілька зустрічей і навчання в другу зміну — майже так розписаний кожний день голови студради та одного з найкращих і найвпливовіших студентів УжНУ Томаша Кріштофа. Він поділився з «Поглядом» враженнями від перебування на займаній посаді та рецептом успіху.

— Отже, Томаше, як це бути головою студради УжНУ?

— Ця посада займає досить багато часу в моєму житті. Буває важко після трьох пар, заліків, іспитів витратити час для організації студентського самоврядування. Ніби робота на дві ставки. Та це завжди приємно.

— Чи відчуваєш владу у своїх руках?

— Ні, насправді ніякої влади не відчуваю. Я — такий студент, як і всі інші. Саме в цьому й полягає головна особливість студентського самоврядування. Мета нашої організації — бути рівними серед рівних. Тому не думаю, що з колегами по раді якимось чином зловживаємо своїм становищем. Відчувається більше відповідальності, ніж просто відчуття контролю над іншими.

— Чого ти досягнув до того, як став очільником студради?

— Спочатку став головою студради географічного факультету. Доти брав участь у проведенні різних заходів. Потім досить активно долучався до роботи, пов'язаної із самоврядуванням на рівні УжНУ. І коли настали нові вибори (минулого року в грудні), вирішив спробувати свої сили.

Я не є людиною, котра прагне влади, і не є людиною, яка любить бути оточеною популярністю. Просто хотів себе самовдосконалити, будучи звичайним студентом і активістом. Для мене — це найкраща виробнича практика. Це своєрідне тренування на вміння спілкуватися з людьми, працювати в колективі, правильно розпоряджатися своїм часом. Водночас додається значне коло невирішених проблем, і тільки наполегливою працею можна їх вирішити. За два роки роботи вже накопичилося чимало досвіду.

— Чи не здається тобі, що студенти УжНУ — досить таки пасивний народ?

— Я вважаю, що це питання номер один, але не тільки в нас. Це проблема всієї України й пострадянського суспільства загалом. Можливо, комусь видається, що у львівських чи київських університетах ситуація краща. Але то не є так. Просто в більших університетах відповідно й більша кількість активних людей. Але названа проблема залишається проблемою. Тому чи не єдиним її вирішенням залишається організація якомога більшої кількості заходів, активна демонстрація функціонування самоврядування. Потрібно розповідати про нашу діяльність, пропагувати її, бо коли студенти бачать, що щось є, щось робиться, то і їм, можливо, самим захочеться взяти в роботі участь.

— Які зміни відбулися в студраді за час твого правління?

— Я не думаю, що кардинально щось змінилося з моїм іменем у студраді. Швидше за все це пов'язано з роботою всього органу. Думаю, дедалі більше студентів чують про нашу організацію. Ми були створені тільки два роки, а вже бачу більшу активність загалом. Бачу зміни. Помітна тенденція, яка хоч і є повільною, та все-таки позитивною. Ми не є органом, який працює тільки для «галочки».

— Як встигаєш поєднувати навчання, роботу й відпочинок?

— Насправді, чим більше займаєшся різними речами, тим більше встигаєш. Чим більше справ, тим скоріше вони виконуються. З іншого боку, звичайно, я за останній рік був змушений відмовитися від кількох пропозицій, бо неможливо всидіти на двох стільцях одночасно. Але радий, коли ввечері лягаю спати з відчуттям, що день не минув марно.

Світлана ЛАПИГА,

студентка відділення журналістики.

ЗНАЙ НАШИХ!

Ужгородська команда — друга у фінальній грі Студліги КВН України

У стінах Будинку культури міста Мукачеве пройшов фінал Студентської ліги України. За першість боролося 4 команди: «Хватіло не фантазії» (Мукачево), «Коліжанки» (Львів), «От Фонаря» (Ужгород) та «Післязавтра» (Дніпродзержинськ).

П'ятою командою було журі: Олексій Сорокін — головний редактор газети «КВН», Ростислав Буланов — учасник команди «Не ПоНяЛ» (тричі чемпіони Закарпатської ліги КВН — 2001, 2006, 2007, двічі володарі Кубка Закарпатської ліги КВН — 2003, 2004), Ігор Урбанський — головний редактор Асоціації «КВН в Україні», Марина Поплавська — легенда жіночого КВН, учасниця команди «Дівчонкі із Житомира», Михайло Агранат — президент Асоціації «КВН України». У ролі ведучого себе показав Олександр Мерявчик — тричі чемпіон Закарпатської ліги КВН, співавтор скетч-шоу «Ho, позерай!».

Змагання відбувалось у чотири етапи: «Візитка» — необхідно за 5 хвилин представитись публіці, «Розминка» — команди підготували по 2 запитання, на які інші учасники повинні були оригінально відповісти, «Конкурс імпровізації» — отриману за добу до гри тему «Свято першої двійки» довелося розкрити за 3 хвилини, а також «Домашнє завдання» — кожна з команд мала обрати якесь свято й показати його по-своєму.

Після першого конкурсу «Візитка» лідерами стали львівські «Коліжанки», які обігнали «От Фонаря» на 0,2 бала. Мукачівці з «Хватіло не фантазії» — треті, а гості із Дніпродзержинська — четверті.

На «Розминці» команди не були надто активними, не завжди могли придумати смішний варіант на запитання своїх опонентів. «От Фонаря» програві «Коліжанкам» саме в цьому конкурсі, тому що кілька разів пропустили хід, а дівчата майже кожного разу радували публіку смішними варіантами відповіді, чим і підкріпили своє лідерство.

На «Домашньому завданні» всі команди потішили достойною підготовкою, щоправда, були недопрацьовані деякі моменти. «Коліжанки», звісно, обрали суто жіноче свято — 8 Березня, яке закінчилось інсценованою бійкою. «Хваті-

Переможці студліги «Коліжанки» (Львів)

ло не фантазії» зробили ставку на терористичний Великдень з Осамом бен Ладаном, «От Фонаря» представили день народження, але не традиційний, а зіпсований. У свою чергу «Післязавтра» організували сватання молодичь, як у казці про «Царівну-жабу» (дівчата з команди вийшли на сцену з імітацією стрілу у спинах).

Переможцями стали «Коліжанки» (32,4 бали), від яких рівно на бал відстали представники «От Фонаря» (31,4). Відповідно вони другі. «Хватіло не фантазії» мали третій результат — 30,2 бали, а в «Післязавтра» — 29,6 бали.

Усе пройшло в дружньому настрої. Команди отримали грамоти від Асоціації КВН України.

Слід також додати, що ужгородська команда «Тяп-ляП» із Кам'янця-Подільського привезла Кубок КВН України. За цей трофей змагалися ще «БекОн» із Хмельницького, «Б/з ПДВ» із Луцька, столичний «Банкомат» та «48-й розмір» із Кривого Рогу. В гострому суперництві перемогу все ж здобула збірна УжНУ.

Габрієлла РУДЕНКО,
студентка відділення журналістики.

«Погляду» в №6 (131) визнано: публікацію «УжНУ реорганізують» студентки III курсу відділення журналістики Мирослави ШИМОН. Вітаємо авторку!

СТУДЕНТСЬКІ
Професор запитує студентку:
— І ви можете довести, що вода притягує електрику?
— Так! Щоразу, коли я приймаю ванну, чути дзвінок телефону!

Студент приходить до коменданта гуртожитку:
— У нашій кімнаті жити просто неможливо. Жах!
— А що таке?
— Ну, наприклад, мишей купа!
— Не може бути!
— Підемо, покажу.
Приходять у кімнату. Студент бере хлібні крихти, кидає на підлогу. З'являється миша, за нею друга, третя, потім — маленька рибка, потім — четверта миша.

Комендант:
— Так, трішки миші завелися. А що це за рибка була?

Студент:
— Так, щодо мишей переконалися? Тепер давайте розберемося з вогкістю!..

Оголошення в інститутській їдальні:

«Шановні студенти! Не кидайте котлети й сосиски на підлогу — три собаки вже здохли.»

Дівчина — хлопцю:
— Ти мене любиш?
— Так.
— Сильно?
— Сильно?
— А що тобі подобається понад усе?
— Пиво.

Підготувала Адріана КОФЕЛЬ,
студентка відділення журналістики.

ПОГЛЯД

Орган ученої ради Ужгородського національного університету.

Замовлення: №175.

Ціна: безкоштовно.

Виходить: щомісяця, крім канікул.

Номер підписано до друку: 29.09.11.

Номер надруковано: у Видавництві УжНУ «Говерла», 88000 м.Ужгород, вул. Калітульна, 18. Наклад: 300 примірників. Формат: А 4, 2 ум. друк. арк.

Засновник і видавець:

Ужгородський національний університет.

88003 м. Ужгород, вул. Підгірна, 46.

Адреса редакції: 88016

м. Ужгород, вул. Університетська, 14 (центральний корпус, поруч з аудиторією М1). Тел.: 64-32-46.

Реєстраційне свідоцтво:

ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.

Головний редактор:
В.Ю.Тарасюк.

Дизайн: Л.Я.Поліха.
Набір: М.В.Черничко.
Коректура: М.В.Шимон